

Adventní pohádky pro malé medvědy 2017

Seznam pohádek a autorů:

1. Vánočka - Tomáš Jedlička
2. O vánoční náladě - Barbora Folejtarová
3. Pohádka sněhuláková - Marie Haklová
4. Matýsek a víla - Radmila Tomšů
5. O zmateném oušku - Martina Dobešová
6. Bílá medvědice - Kateřina Špirochová
7. Jak maminka zahнала Johančin smutek - Vítězslava Gajerová
8. Vánoční pohádka, štědrovečerně laděná - Radmila Tomšů
9. Jak přišla zima - Pavla Dobrá
10. Dopis Ježíškovi - Tomáš Jedlička
11. Hádanka betlémská - Marie Haklová
12. Verunka a ztracený poník - Michal Tomšů
13. O zlaté ponožce - Martina Dobešová
14. Vánoční dopis malé vločky - Barbora Folejtarová
15. O ztracené rolničce - Vítězslava Gajerová
16. Tildža - Kateřina Špirochová
17. Pošťák Franta - Marie Haklová
18. První podmořské Vánoce - Tereza Zdražilová
19. Svatoštěpánská pohádka, ve které se dozvíme pravdu o prapočátku koledy o Štěpánovi - Radmila Tomšů
20. Betlémská světlo - Magdalena Villatoro
21. Jak rybář Jakub nového kamaráda našel - Pavla Dobrá
22. O malinkém vánočním stromečku - Barbora Folejtarová
23. Božihodová pohádka, ve které se na chvíli ocitneme v jedné hodně vzdálené stáji - Radmila Tomšů
24. Noční hosté - Kateřina Špirochová

Vánoční pohádka, štědrovečerně laděná

Radmila Tomšů, babička Verunky, Marečka a Adélky

„Mamí, mamí, kdy už přijde ten Ježíšek?“ skáčou okolo mne mé netrpělivé ratolesti. Tváře zčervenale mrazem, čepice plné sněhových vloček, oči rozjásané radostným očekáváním.

„Večer přece,“ říkám.

„Ale večer už je, mamí, už je tma, podívej,“ ukazují kluci kolem sebe.

Zdrželi jsme se na sáňkovačce, opravdu už je nejvyšší čas vrátit se domů a začít chystat štědrovečerní večeři. Nebude to trvat dlouho – rybí polévka i salát jsou hotovy už od včerejška, aby se pěkně rozležely, takže stačí jen obalit kapra (který opustil vanu právě v době, kdy jsme mohutně sáňkovali) a usmažit řízky. Stromeček se tajně nastrojil také během našeho odpoledního sportování a za zamčenými dveřmi pokoje čeká i s dárky na své večerní představení. Kluci utíkají přede mnou, kloužou se na sněhu a mezitím se ještě stihnou koulovat. Pak se najednou zarazí.

„Mamí, tady někdo brečí!“

„Kde?“ ptám se. Nic neslyším.

„No tady přece, poslouchej,“ přikládá si starší chlapec ukazováček na pus. „Psst, slyšíš?“

Opravdu cosi uslyším – jemné kňourání, spíš jen občasná kníknutí. Je div, že to ti mí dva kříklouni vůbec zaslechli. Opatrně se rozhlížím. Jsme kousek za městečkem, cesta je lemovaná velkými stromy, na jedné straně zasněžená stráň, na druhé straně se svah sklání k zamrzlému rybníku.

Zpoza hustého křoví se opět ozve jemné písknutí. Sehnu se a posvítím si tam mobilem. Ve tmě se zablesknou dvě kulaté oči. Skloním se ke keři, opatrně sáhnou pod něj a vytáhnou drobnou kočičku. Malou,

černou, se studeným vlhkým kožíškem. Oba kluci stojí vedle mě, ani nedutají. Potom se odváží ten o pět minut mladší, pomalu natáhne ruku, dotkne se mokrého kožíšku a zeptá se:

„Mami, co s ní bude? Nenecháme ji tady, že ne? Že tu nebydlí, vid' že ne? Nemá tu žádný domeček, ani pelíšek, mami...“ otázka se vytratí do prostoru.

Držím to odrostlé kotě, které se okamžitě ovinulo kolem mé ruky a zavrtalo do ohbí lokte, do tepla péřové bundy.

..... (dokončení v *Adventních pohádkách pro malé medvědy 2017*)

Betlémské světlo

Magdalena Villatoro, maminka Andulky, Julinky a Klárky

Bylo studené prosincové odpoledne. Chomáčky uschlé trávy se na louce chvěly v mrazivém větru a ze sluníčka byl na zatažené obloze vidět jen malý světlý flíček. Na rozcestí u starého kamenného křížku seděl Zajíček. Bradu měl opřenou o přední tlapku a nerozhodně se díval chvíli jednou cestou a chvíli zase druhou. Po chvíli na křížek usedl Drozd, srovnal si křídla a zeptal se Zajíčka:

„Už drahnou dobu tě pozoruju támhle z hlohu, Zajíčku. O čempak to tu přemýšlíš? Nevíš, kudy jít?“

„Vím i nevím, kamaráde. Skauti dnes na nádraží ve vsi budou rozdávat Betlémské světlo. Každý tam může přijít a odnést si domů zapálenou svíčičku. Tolik bych to světýlko chtěl vidět. Tolik bych ho chtěl donést i sem do našeho údolí! Ale nevím jak, v tomhle silném větru plamínek neuchovám. Tak tu přemýšlím, jestli jít pro Betlémské světlo, nebo se raději schovat do svého houští pod strání.“

„Betlémské světlo? Co to je?“ ptal se udiveně Drozd.

„Betlémské světlo je světélko, které bylo zapáleno v daleké zemi ve městě Betlémě – přímo na místě, kde se narodil Ježíšek. Dobří lidé ho roznesou do celého světa a každý si může kousek světélka odnést k sobě domů na památku té veliké noci.“

„Ach,“ vydechl Drozd, „to bych chtěl taky vidět! Jestli chceš, poletím s tebou.“ A tak společně vyrazili.

..... (dokončení v *Adventních pohádkách pro malé medvědy 2017*)

O malinkém vánočním stromečku

Barbora Folejtarová, maminka Agátky a Dominiky

Bylo před Vánoci a u všech obchodních domů se začaly objevovat malé lesíky plné stromečků toužících se stát členy nějaké rodiny a získat tak vytoužený titul „vánoční stromeček“. Takový zástup jedliček, boroviček a smrčků se objevil i v jedné malé pražské čtvrti před obchodem, který navštěvovali všichni lidé z okolí. Stromečky byly na toto období neskutečně natěšené už od chvíle, kdy poprvé vykoukly ze země. Ještě když vypadaly jako malé větvičky, povídaly si spolu o tom, jaké to asi bude, až vyrostou a lidé na ně o Vánocích navěsí všechny ty krásné barevné věci. Snily o tom, jak budou zářit a kolik prskavek asi ozdobí jejich jehličkami obrostlé větvičky.

Když si pro stromečky jednoho dne přišli páni v zeleném, aby oddělili jejich kmínky od země a naložili je do velkého nákladního vozu, promluvil k ostatním nejvzrostlejší stromek jménem Smrčdopole: „Chlapci, konečně je tu chvíle, kdy ozdobíme domovy lidí a stanou se z nás vánoční stromečky. Je to náš životní úkol a považujeme za čest, že jsme byli vybráni. Neusněme však na smrčí, přátelé. To, že odjíždíme z lesa, ještě neznamená, že si nás nějaký člověk vybere. Ve velkém městě je prý spousta stromků, ze kterých si lidé budou vybírat ten nejkrásnější k sobě domů. Snažte se tedy, abyste byli vidět – natřásejte se a ukazujte se jen z té strany, ze které nejste křiví a na které máte hezky stejnoměrně narostlé jehličí!“ Naslouchající jehličnanci souhlasně přikyvovali, svorně se natřásali a zkoušeli si, jak se asi na místě postaví, aby vypadali co nejlépe.

..... (dokončení v *Adventních pohádkách pro malé medvědy 2017*)